

Recensie: Hamilton ★★★★★*****

Victoria Palace Theatre Londen
dinsdag 23 oktober 2018

foto © Matthew Murphy

Recensie:

Een musical buiten categorie die de hype meer dan waard is, is Hamilton die ondertussen aan zijn tweede jaar in Londen begint. De productie ging in februari 2015 in NY in première, op 6 december 2017 was de hoofdstad van het VK aan de beurt. Lin-Manuel Miranda deed er zes jaar over om de (zang)teksten en de muziek te schrijven voor zijn podiumadaptatie van Ron Chernows boek 'Alexander Hamilton', over een historisch figuur uit de Amerikaanse politieke geschiedenis. Een geschiedenis, het creëren van een republiek dat een experiment op zich was in een wereld vol monarchieën. Naast de (politieke) carrière van Hamilton zoomt de productie ook in op diens privéleven, de work-life balance, de twee die gewoon door elkaar lopen en hem ook aan het wankelen brengen. In Londen zien en horen we een uitmuntende cast aan het werk, waar op de dictie (die 's'-en en 'ch'-s!) van Giles Terera als Aaron Burr niets op aan te merken valt. De snel na elkaar volgende rapsongs (die bijvoorbeeld in de finale van deel 1 ook gemengd worden tot een song waarbij alles nog eens sterk blendt met elkaar ook) houden de vaart in de show. Die vaart wordt er ook ingehouden via de sterke scenografie van David Korins met een draaiend podium op een cirkel, choreografieën (zowel de cirkelvorm extra ondersteunend, dan weer de driehoek, de rechte lijn, of de diagonaal twee zelfs wanneer de soldaten een charge gaan uitvoeren) door Andy Blankenbuehler en erg indrukwekkende podiumbelichting (zo zien we een stem op een stembrief met een vierkantje en een bol die rood gekleurd wordt onder andere bij de verkiezingen op het podium schijnen) door Howell Binkley die het best tot zijn recht komt als je Hamilton op het balkon ziet. Op muzikaal vlak tekenen we de ene na de andere catchy pianoriff (zoals in 'Satisfied' en 'Stay alive' bijvoorbeeld) op. Clown van dienst mag Waylon Jacobs spelen als King George die zich kennelijk te goed voelt om gedirigeerd te worden door Tom Gearing en dus hém dirigeert. Net zoals ie wat later zelf de lichtinstructies geeft door met zijn schoen op het podium te stampen (volgens de aloude theatertraditie) in 'What comes next?' wanneer ie de lijn 'I'm so blue' zingt en dan ook na die stamp meteen blauw belicht wordt. Verder kijkt de koning behoorlijk neer op zijn onderdanen: 'I will kill your friends and family to remind you of my love.' luidt het onder andere in 'You'll be back' waarin ie doodleuk een 'da da da'-melodietje zingt.

Openen doet het verhaal van Hamilton de musical wanneer hij negentien is in 1776, het moment dat de VS hun onafhankelijkheid verklaren. Hij zal op zijn twintigste de rechterhand worden van George Washington, brieven schrijven, hervormingsrapporten opstellen en het leger herstructureren. Frankrijk erkent de VS als onafhankelijke natie in 1778, een jaar later huwt Hamilton Elizabeth Schuyler. In 1781 wint het leger van de Britse luitenant-generaal Lord Cornwallis in Yorktown. In 1782 wordt Hamilton na zelfstudie advocaat en verkozen tot het continentale congres. Een jaar later is de Amerikaanse revolutie beëindigd nu ook de Britten de onafhankelijkheid van de VS erkennen. 51 van de 85 essays uit 1787 in de Federalist Papers zijn van Hamiltons hand. Het doel? Een nieuwe grondwet ratificeren. Twee jaar later start in Frankrijk de Franse Revolutie terwijl Washington de eerste president van de VS wordt. Hamilton tekent de fundamenteën uit hoe het financiële systeem van de nieuwe natie er uit zal zien, met het zwaartepunt dat in Washington DC komt te liggen wat de besluitvoering betreft. In 1791 ontstaat de

Republikeinse partij, en dus ook het tweepartijstelsel dat de VS tot op de dag van vandaag nog steeds kent. Thomas Jefferson en James Madison zullen zo oppositie gaan voeren tegen Hamilton. Het eerste politieke seksschandaal in de VS is een feit. In tegenstelling tot wat later in de geschiedenis zou gebeuren stelt Hamilton niet 'I did not have sex with that woman.' Integendeel, in 1797 geeft hij openlijk toe in het Reynolds pamflet dat hij er een buitenechtelijke affaire op nahoudt met Maria Reynolds (rol voor Christine Allado). In de musical kondigt zich dat aan in het nummer 'Hurricane'. Een affaire die dan 6 jaar duurt, in de musical wordt dat onheil aangekondigd via onder andere de cello en de piano. In datzelfde jaar wordt John Adams de tweede president van de VS. In 1801 wordt Thomas Jefferson de derde president, gesteund door Hamilton. Aaron Burr wordt vice-president. In dat jaar wordt Hamiltons zoon Philip vermoord in een duel. Hamilton richt de New York Evening Post op. Drie jaar later verliest Burr opnieuw een verkiezing, opnieuw omdat ie Hamilton tegen zich had. Op 11 juli zal Burr Hamilton uiteindelijk vermoorden na een jarenlange rivaliteit tussen de twee. In de musical zal hij daar spijt van hebben: 'Ik had moeten weten dat de wereld groot genoeg is voor ons beiden.' Hamilton de musical bulkt van het talent op en naast het podium. 'My shot' is niet gewoon een traditioneel dranklied geworden zoals de musicaltraditie het voorschrijft. Neen, hier krijgen we een uptempo, a capella rapversie te horen waarbij de acteurs zelf het ritme slagen op de houten tafel. Het is meteen ook het eerste nummer dat ons in de voorstelling zuigt en ons vanaf dan niet meer loslaat. Tekstueel trekt het nummer ook de lijn tussen een shotje (drank) en een schot (van een pistool). De song wordt even neergelegd enkel begeleid door piano om nadien ongenadig open te trekken. In 'Right hand man' klinkt het: 'Dying is easy, young man. Living is harder'. Het is dan ook dat we vanop het balkon zien dat Andy Blankenbuehler de acteurs een hartvorm op de scène laat maken. Maar dé quote (die tevens ook te vinden is op de mixtape van deze musical) is toch met stip 'Immigrants get the job done', wat op stevig gejoel en applaus kan rekenen bij het publiek, en verwijst naar de verwezenlijkingen van immigranten die zoals eerder gesteld in 1781 de Britten verdreven.

Eliza (rol van Rachele Ann Go) zal na de song 'Helpless' trouwen met Hamilton (rol van Jamael Westman). Haar zus Angelica (Miriam-Teak Lee) zingt met 'Satisfied' een stevige protestsong terwijl ze zelf gevoelens koestert voor Hamilton maar die niet zal uiten. Het grootste applaus in het tweede deel gaat echter "geheel terecht overigens" naar een fenomenaal sterke Obioma Ugoala als George Washington na diens 'One last time'. Het zijn maar enkele songs die we hier aanstippen uit een score die van begin tot einde indruk maakt en je zelfs bijna aan het dansen zet.

Dat Hamilton zo'n succes is in Londen, gezien de musical ook gaat over het verlies van de Britse controle over het Amerikaanse grondgebied wat zich in de geschiedenis ook effectief voordeed en de Britten hier dus niet al te best uitkomen, is op zijn zachtst gezegd opmerkelijk. Fijn dus om vast te stellen dat ook zij de intrinsieke kwaliteit van deze topmusical weten te waarderen.

< Bert Hertogs >